

[Hans Hansen (Rørby).]

værdistigningsskyld, som den ærede ordfører gav udtryk for at det var. Det ved det ærede medlem meget godt, det ikke er. Man kan være uenig om, hvordan noget virker, og om hvilke vanskeligheder der er for at opnå formålet, men vi behøver ikke at skyde hinanden noget, der ikke er rigtigt, i skoene. Jeg behøver næppe at sige, at retsforbundet vil have grundskyld til afløsning af skatterne og vil betragte al grundværdi som grundværdistigning op gennem tiderne. Det har vist sig, som jeg også har anført, at det er meget vanskeligt at trække den skæringslinie, der muligvis kommer i fremtiden, hvad det ærede medlem hr. Holger Eriksen ikke synes at mene. Der er næppe tvivl om, at der sker nogen værdistigning i fremtiden, men det beror i høj grad på den skattepolitik, der føres. Man ved ikke hvor meget, men i hvert fald, den skattepolitik, der føres her i landet, påvirker i høj grad værdistigningen og værdierne i jord i almindelighed.

Der er ikke i det foreliggende lovforslag nogen mulighed for nævneværdig skattelettelse, og især efter § 20 kommer det til at afhænge af vurderingsmyndighedernes og administrationens skøn, hvem der skal betale grundstigningsskyld og hvem ikke, og det er stik imod princippet om grundværdistigning og grundskyld i det hele taget. Disse fritagelser, som alle i udvalget var enige om er nødvendige, bortfalder ganske vist ved dødsfald eller ejerskifte, men der vil altså gå meget lang tid, måske 30—40 år, før loven kommer til at virke fuldtud. Loven opfylder ikke det formål, man har sat, inddragningen af de samfundsskabte grundværdistigninger. Det er umuligt at gennemføre denne lov rigtigt, uden at man kommer til at ramme enkelte mennesker, som har anbragt penge i grund og jord, for hårdt; derfor har ændringsforslagene været nødvendige, og det har vi erkendt ved at slutte os til dem. Det er spørgsmål, der er behandlet så grundigt i udvalget, at det behøver jeg ikke her at tvære ud.

Jeg har aldrig troet på muligheden af at gennemføre reformer af grundskyldslovgivningen uden omkostninger. Det er blot spørgsmålet, hvem der skal betale disse omkostninger. Vi mener ikke, at grundskyld kan indføres på den måde, at man behandler de mennesker, der har anbragt penge i jord, ringere end andre mennesker, og heller ikke at de, der har levet højt og tjent formuer i ly af faktiske monopoler, som staten har skabt, skulle lukrere ved skattefrihed, når man afløser skatterne med grundskyld. Det har socialdemokraterne også anerkendt i det

forslag, de fremsatte for et par valgperioder siden om indførelse af fuld grundskyld og udligning af tab for dem, der har anbragt penge i jord. Derom er der ingen principiel uenighed mellem retsforbundet og socialdemokratiet. Ganske vist har socialdemokratiet foreslået en 60-årig amortisationsperiode, og beløbet skal, såvidt man kan se, udskrives som skatter; forskellen på socialdemokratiets og retsforbundets standpunkt synes derfor at være den, at vi mener, at alle formuer skal deltage i denne udligning, og at denne udligning ikke skal betales af skatteyderne, men foregås igennem en form for formueudligning, hvad der har været foreslået i det forslag til lov om orden i den offentlige økonomi, som Oluf Pedersen i sin tid fremsatte. Vi mener ikke, at man kan pålægge befolkningen den udgift at betale grundværdien, således som socialdemokratiet vil. Det er en meningsforskel, men principielt er vi jo enige om, at udligning bør foretages.

Efter lovforslaget fastsættes der et nyt nulpunkt ved den 10. almindelige vurdering 1950, hvorefter grundværdistigningsskylden skal syares i perioden mellem 1950 og 1955. Det vil altså sige, at først efter den næste vurdering, i 1955, vil den almindelige værdistigning kunne konstateres.

Til det ærede medlem hr. Holger Eriksen, der drager så stærkt i tvivl, at det er nedsettelsen af grundskyldskommissionen, der har bevirket hemningen i grundspekulationen, vil jeg sige, at det er en strid om ord, men det er i hvert fald givet, at der er sket en hemning, og at det gælder om at fastholde denne hemning. Det må hilses med tilfredshed, at behandlingen af grundskyldsproblemerne her i tinget har haft den virkning, at grundspekulationen er blevet hemmet, og det er i høj grad glædeligt, at vi er nået til det resultat, at stort set alle partier erkender det retfærdige i, at samfundet inddrager den værdistigning, der ikke skyldes den enkeltes arbejde. Dette anerkendes og godkendes i de forskellige mindretalsudtalelser.

Jeg vil i denne forbindelse gerne indskyde, at partiet venstres udtalelser i betænkningen finder jeg noget mærkelige. Partiet erkender, at værdistigningen bør inddrages, men siger det på en ejendommelig måde; med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne bringe et kort citat. Der henvises til venstres og det konservative folkepartis mindretalsudtalelse i den betænkning, der blev afgivet af folketingsudvalget i fjor,

„hvori det påpeges, at loven om grundstigningsskyld af 20. maj 1933 ikke på